

A Dicsőséges Jelenlétére van szükség

Általános megállapítás, hogy a gyülekezetünk legtöbb tagja rálépett a változás útjára, a tagok elkezdtek a személyes szentség, személyes királyság, személyes életükben való akadályoknak való nekimenetelt. És ez nagyon jó hír, jó hallani a bizonyosságokat és most nem csak az újakra gondolok, hanem a régebbiekre is. Együtt haladni az Úrral, vagy újra nekibuzdulni, vagy felállni és újra neki indulni.

Tavaly illetve előtte is talán, de tavaly a Jordánon való átkelés, a királyságba, az örökségünkbe való átkelésről volt szó-és úgy érzem, h az akkor taglalt folyamatokra mondott a többség igent és ezek el is indultak az életekben, gondolok itt, a tudatosan vállalt, Királyságra vállalt új-szövetségekre.

Február óta vezet az Úr újabb gondolatokkal, 1-2 hónapja érelem, pár hete már a nyilvános imalistára is kikerült, hogy gyülekezetünk újra **a szülés fázisába lépett**, aztán Isten jobban megvilágította ezt, és azt találtam, hogy előtte, közben bizony magamat is újra kell szülnöm. Nem fizikálisan, és nem is üdvösségre, hanem **egy új szintre, egy új korszakra**. Sok területen tetten érhető ez, és megfigyelhető, nem ezekre akarok most kitérni.

Az imalistán, aki rajta van, az tudja, hogy szülés, születés címszó szerepel szinte mindig felül, első sorban. Ebben vagyunk benne. Általában azt szoktam mondani, hogy ahhoz, hogy új szintre léphessünk, törhessünk be, ahhoz nagyobb ez meg az kell, de az nem pontos megfogalmazás: ha hirtelen rám száll egy nagyobb erő és átütök egy új szintet, de nem változtam meg, nem nőtem fel a feladat megtartásához, gyarapításához, akkor az még kevés, h átüssük, hisz meg is kell tudni tartani.

Megértettem, hogy **azokra a változásokra, amikre hív az Isten, nem az áttöréshez van szükség, hanem a megtartáshoz**, annak, ami jön, amit Isten akar adni neked, nekem, nekünk, a gyülekezetnek.

Mondok egy jó példát, csak nektek: házasság. Voltak mélységek, nehézségek a házasságunkban évekkal ezelőtt. Aztán nagy elkeseredésemben végre halandó voltam komolyan odahallgatni az Úrra - és Ő rám mutatott, a többi már történelem. Másfél év alatt nagyobb és jobb, erősebb lett a házasságunk-mint az előtte lévő 8 év szöszmötölés alatt. Miért? Mert megszülettem egy új férjet - nem tökéletest, csak újat. És ez az új, már képes megtartani és őrizni más szinten a dolgokat. Nem mellékesen nagyon jó házassági alapelveket kaptunk, amiből elindult egy rendszeres házasság tréning a gyűliben, illetve ez a kenet el kezdett megjelenni a többi házasságban is.

De látható ez az „új” előíz gyülekezeti szinten is - ha nem tűnt volna fel, de idénre megduplázódottunk, és hol van még az év vége☺ Vagy nézzetek a szolgálatokra - lelkigondozási csapat kezd kialakulni, a pásztorlás mellett, prófétai csapatunk van, izgalmas dicsőítőcsapatunk több arculattal, remek és pontos gazdálkodásunk. Nincs munkanélküli a gyülekezetben. Egyre több kapu nyílik meg előttünk, idén már a tanári karban is részt veszünk, és ősszel, ill. jövőre 3 nagy olyan rendezvénynek is otthont adunk, amire több gyülekezet fog érkezni. Lett keverőpult, kamera, weboldal, Facebook, a Youtube növekszik a követők száma, ősszel lesz média csoport is, tervezzük a két Istentiszteletet, van 3 jól működő stabil házicsoport stb. Elmondhatjuk: aki szeretne fejlődni, az Úrral lenni, ebben a közösségben megteheti és megélheti.

Ez jó. De.

De ami a legfontosabb, hogy mindezekben, mindezek között **jelen van-e Ő?** Az Ő Jelenléte? **Az Ő dicsőségének jelenléte?** A legszomorúbb dolgok egyike, hogy a szekér még mindig remekül mehet, miközben az Úr már nem ül rajta. Ezt el akarom kerülni, sőt- azt szeretném, arra vágyom, hogy eddig sosem látott és tapasztalt mértékben megjelenjen az Úr Jelenléte, Dicsősége. Mint minden ember, én is hajlamos vagyok arra, hogy ha szép a külső, jól mennek látszólag a dolgok, akkor úgy gondoljam, hogy ez a siker. De emlékeztetni akarom mostanában magam, de ezt persze az Úr kezdte el bennem, hogy ez a siker ma van, holnap nincs, aztán van - ez nem lehet fontosabb annál a kérdésnél, **hogy Ő jelen van-e, benne van-e még a történetekben,** vagy csak annak lendületében vagyunk.

Mózes egyenesen azt mondta, hogy egy tapodtat sem megy tovább, ha Isten nem garantálja az Ő dicsőséges Jelenlétét az utazásukban.

Bennem ugyanez a frusztráció van, hogy a sikereknél, jobban akarjam Őt és az Ő dicsőséges Jelenlétét. Nehéz a határvonal. Elmész egy gyülekezetben, csillog-villog minden, jó technika, fények, profi stáb- és hát jó. Elmész egy másik gyülekezetbe, látszik, h nem a milliárdosok járnak még oda, de belépsz és sírni kezdesz, mert ott az Úr. Érthetetlen. De, van olyan is, hogy bemész csili-vilibe, és ott az Úr. Tehát nem azon múlik, hogy csillog-villog-e, hanem h az ottlévők mennyire akarják, mire fókuszálnak, illetve, hogy **mennyire készek a Találkozásra.**

Olyan ez is, mint egy házasság: elfogadod – e a „keresztény lost-lostot”, vagyis meg nem támadásával éltek egymás mellett, és akkor a saját erőtből ennyire futotta, végül is nem váltatok el és hurrá. Vagy: veszek egy nagy levegőt – jó pár évig tartson ki - és azt mondjátok: Uram, Nélküled nem megyünk tovább, Jelenléted, Szavaid kellene, mert van ennél több, van Feltámadás, van Királyság a mi házasságunkban is. Tudnál amúgy tovább menni, iránytűt is lehet kapni, még tán a Jordánhoz is eljutsz, még tán kőolajat is találsz, meggazdagodsz - de az egésznek Nélküle nincs értelme.

Azért jöttem ki Egyiptomból, azért tértem meg - mert találkoztam Ővele, az Ő igazságával és ez lerombolta a rabszolgaságom és halál bilincseit, akkor most, miért is érjem be kevesebbel? Dicsőséges Jelenléted kell.

2Móz 33:1 Azután így szólt Mózeshez az ÚR: Eredj, menj fel innen, te és a nép, amelyet kihoztál Egyiptom földjéről, arra a földre, amely fölül megesküdtem Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak, hogy az utódaiknak adom. 33:2 Elküldöm előtted angyalomat, és kiűzöm a kánaániakat, emóriakat, hettitákat, perizzieket, hivvikeket és jebúsiakat. 33:3 **Bejutsz a tejjel és mézzel folyó földre, de én nem megyek föl veletek, mert keménynyakú nép vagy, hogy el ne pusztítsalak az úton.** 33:4 Mikor meghallotta a nép ezt a kemény beszédet, gyászba borult, és senki sem vette föl az ékszereit. 33:5 Így szólt az ÚR Mózeshez: Mondd meg Izráel fiainak: „Keménynyakú nép vagy, ha közéd mennék, egy pillantás alatt megsemmisítenélek. Azért most tedd le ékességeidet magadról, azután meglátom, mit cselekedjem veled.” 33:6 És **letették Izráel fiai az ékszereiket** a Hóreb hegyétől fogva.

Ez egy nagyon szomorú pillanat. Minél jobban átgondolod, annál szomorúbb. Túl vagyunk az aranyborjú-eseten, és Isten nem azt mondja, hogy ennyi volt, vége, nem vágja ránk az ajtót, még talán azt is megértenénk - hanem azt mondja, hogy eredjtek, menjetek - megkapjátok, amit ígértem, menjetek, de én nem megyek veletek. Elküldöm veletek az angyalomat, de én magam, a személyes jelenlétem nem lesz ott - nehogy megsemmisüljete a Jelenlétemtől. Ez nagyon szomorú. Isten azt mondja, hogy megkapjátok, amit megígértem- csak épp én már nem leszek ott veletek.

A nép el is szomorodik és leteszik ékszereiket. Szeretném én is letenni a képzelt, vagy valós ékszereinket, a dekorációinkat, és így menni Őeléje.

33:7 Mózes pedig fogta a sátrat, és **a táboron kívül vonta föl, messze a tábortól, és így nevezte el: gyülekezet sátra. Annak, aki az URat kereste, ki kellett mennie a gyülekezet sátrához, a táboron kívül.**

Itt kezdődik az a kettősség, ami azóta is jellemzi Isten áldott népét. Van ugye a nagy tábor, megtértek sokasága, keresztények és van a gyülekezet sátora, ahová azok járnak, akik keresték az Urat, azonban nekik ki kellett menni időről időre. Bárki kimehetett, nem volt megszabva, h ki igen és ki nem- mégis, ekkor szinte senki nem ment Mózesen kívül, csak valami fiatalember, Józsué volt a neve. De lebonthatod személyesre is - kell lennie a közös táborozásunk, a gyülekezeti életed közepette is egy személyes sátrának, ahol találkozol Vele.

33:8 Amikor Mózes kiment a sátorhoz, az egész nép fölkel, mindenki a sátra ajtajában állt, és Mózes után nézett, amíg bement a sátorba. 33:9 És az történt, hogy **valahányszor Mózes bement a sátorba, felhőoszlop szállt le**, megállt a sátor ajtajában, és **Isten beszélt Mózesrel**. 33:10 Amikor az egész nép látta, hogy a felhőoszlop a sátor ajtajánál áll, fölkeltek mindannyian, és mindenki meghajolt a sátrának ajtajában. 33:11 Az ÚR pedig színről színre **beszélt Mózesrel, úgy, ahogy az ember a barátjával szokott beszélni**. Amikor Mózes visszatért a táborba, szolgálja, az **ifjú Józsué, Nún fia, nem távozott el a sátorból**.

Fontos és figyelemreméltó tény, hogy Mózesnek, aki hallotta, valamilyen formában látta, stb. az Urat, még neki is volt egy helye, ahol találkozhatott Istennel és beszélhettek. Legyen sátrád, legyen fix helyed, időd - ami arra való, h Vele legyél, és akkor megtapasztalod azt, hogy az Úr egy barát is, és beszél hozzád.

Az a bizonyos fiatalember Józsué, nem is sejtette, hogy az, hogy bent marad még, időzik Istennel, később olyan emberré változtatja, hogy magát a honfoglalást is rá fogja bízni az Úr. **Fiatalok, most megtértek - hozzátok szól ez: töltsetek időt az Úrral, szokjátok meg, tanuljátok meg az időt Vele eltölteni és olyan kitáguló élet lesz részetek, amit el sem tudtok képzelni!**

33:12 Azt mondta Mózes az ÚRnak: Lásd, te azt mondd nekem, hogy vidd föl ezt a népet. De nem mutattad meg nekem, hogy kit küldesz velem. Pedig azt mondtad: név szerint ismerlek, és kedvet találtál előttem. 33:13 Most azért, ha kedvet találtam előtted, ismertesd meg velem utadat, hogy ismerjelek téged, és kedvet találhassak előtted. És gondold meg, hogy e nép a te néped. 33:14 Ő így szólt: **Arcom menjen-e veletek, hogy megnyugtassalak?**

Hányszor érvelünk mi is így az Úrral. Uram, te azt mondtad, h tegyem ezt vagy azt, maradjak ebben vagy ne maradjak, tessék csinálom, no de nem igazán értem, h mi lesz ebből, mutasd már meg, magyarázd meg. De erre az Úr csak mosolyog, fejét rázza és a kérés mögötti igazi kérdést veszi elő: értem, h izgulsz, félsz, nyugtalankodol: hát akarod, h a Jelenlétem, a Rád figyelő Jelenlétem menjen veled, az megnyugtathatna?

Ez a kérdés, egyben egy kiigazító **válasz is a nyugtalanságainkra. Nekünk nem arra kell elsősorban válasz, hogy a dolgaink hogyan is oldódnak meg, hanem abban kell biztosnak lennünk, h Ő velünk van, hogy együtt haladunk Vele.**

33:15 Mózes ezt felelte: **Ha arcod nem jár velünk, ne is vigyél ki minket innen! 33:16 Mert miről ismerhetjük meg, hogy én és a te néped kedvet találtunk előtted? Nem arról-e, ha velünk jársz? Így vagyunk megkülönböztetve, én és a te néped minden néptől, amely e föld színén van.** 33:17 Az ÚR azt felelte Mózesnek: Megteszem ezt is, amit kívántál, mert kedvet találtál előttem, és név szerint ismerlek téged. 33:18 Így felelt Mózes: Kérlek, mutasd meg nekem dicsőségedet!

Általános, alapszabály, hogy az ember, egy gyülekezet arra fókuszáljon, amire épp Isten is fókuszál. Emberek mentése, királyság bemutatása és hirdetése- és jól vagy kevésbé jól, tanulunk, igyekszünk, de ha Ő nincs jelen, méghozzá **növekvő Jelenléttel**, akkor nem értékes és nem is érdekes az egész. Ez privát szférában is így van: ha nincs jelen Ő, akkor egy idő után, ha az egész világot megnyerted is, kárt fogsz vallani. De ha Ő velem, és én Vele-akkor az egész világot megnyertem. Két jó ember között, az egyik hívő, a másik nem, de mind a kettő úgymond jó- mi a különbség? A **látható, dicsőséges Jelenlét**. Ez tesz bennünket különlegessé, különbözővé minden más nép között, nem az, hogy erkölcsileg jól viselkedünk, mert azt Isten nélküli emberek is tudnak.

Többen közületek, már tudják, sejtik ezeknek az igazságoknak a valóságát - és igyekszünk visszatalálni az Ő Jelenlétéhez, illetve annak fokozataiban való növekedéshez.

A Mennyei Királyság, hasonlóan egy zuhanyrózsához, több csatornán keresztül locsol, öntöz, áztathat el minket. A testünk 75 %a víz, ha még egy folyóban is nyakig elmerülünk, nos, akkor vagyunk a legvizesebbek. Ez szellemileg is így van - **be kell töltekeznünk újra meg újra szellemmel, és pluszban az Úr is árásszon el jelenlétével, dicsőségével**.

Ha ezek a csatornák bedugulnak egyre kevesebb víz fog folyni, végül alig jön valami. Ki kell tisztítanunk azokat a csatornákat, amin keresztül Isten Jelenléte, a Menny „lefolyik”. Nézzünk pár ilyen csatornát és lépést:

Az 1 lépés, az mindig a **korrigálás igényének megszületése, kifejezése és a korrekció**: elszúrtam, nem így akarom, bocsánat. Röviden a **biblikus megtérés**. A biblikus megtérés nem egy bocsi mindenért, hanem egy a dolgokat nevének nevező és azokért bocsánatot kérő, a változtatás és változás igényével, szándékával fellépő magatartás.

Voltam vidéken nemrégiben, egy testvérhez utaztam le. 1 óra az út, a telefonomat lenémítottam és elkezdtem beszélni Istenhez, hogy hálás vagyok ezért az egy óráért, Vele szeretném tölteni, meg azért, amazért, aztán kifejeztem szándékomat, h szeretnék közelebb jönni Hozzá, segítsen rendezni bűnöket, vétkeket - aztán elmondtam Neki, bocsánatot kértem egyenként, megnevezve az eseményt, annak általam ismerhető részeit - alá álltam a zuhanynak. Kértem a Szent Lelket, h mutasson még valamire, ami Őt zavarja. Utána elkezdtem dicsőítést énekelni, végül kaptam egy megértést közben – hálátlanság gyökere a büszkeség - megérkeztem a célszemélyhez, és már friss alázattal, nem megszokásból kértem a találkozóra áldást, szeretetet, ami aztán meg is történt. Úgy gondolom, h ez az a bizonyos útporát megmosni a lábainkról, járásunkról. Csak tudjátok, még nem is az a legnagyobb baj, hogy a járásunk sárossá, porossá tudja tenni lábaink, hanem, hogy elhagyjuk a naponkénti lábmosást. És ez egy idő után, bedugaszolja a Jelenlét-csatornát.

A megtérést követően nem áll rögtön vissza az előző mérték, az érezhető Jelenlétben, dicsőségben. Úgy tapasztalom, hogy van egy idő, amíg újra benne vagy a Jelenlétben. Maga a kapcsolat az rögtön helyre áll, de míg gyűrűt húznak rád, új ruhát kapsz, stb., az egy kis idő. De nézhetjük onnan is, hogy ha nem megtéréssel kell kezdened, hanem egyszerű hegymenettel- ott is lesz idő, míg felérsz. Vagy a saját imasátradbán is - eltelik kis idő, míg a Jelenlét növekszik stb.

A 2. lépés, az a **csatornák kidugaszolása**, szabaddá tétele, karbantartása folyamatosan:

1. Szentség. Cselekedetek, szándékok, motivációk, gondolatok, érzelmek. Igen összetett, hisz nem tudod magad megcsinálni, ugyanakkor törekednünk kell rá, és eközben Ő elvégzi. Ezért fontos a napi szinten való bűnrendezés, Vér alá vitel. Egy idő után rájössz arra, hogy **a bűn nem az Ő szeretetétől választ el, hanem a Jelenlététől, dicsőségétől**. A szentség nem arra való, h üdvözítsed magadat, hanem, hogy tudj erővel, hatalommal a dicsőségből szolgálni, előre haladni! A szentség fegyver,

nem csak egy elérendő cél-állapot, hanem egy érvényre, uralomra juttatandó már meglévő jogi állapot, ami fegyverként, páncélként véd téged. A szentség illetve az azért való küzdelem, nyitva tartja az intimitást is Istennel, hisz ezen őrködni kell, lábat mosni kell.

Ján 6:53 Monda azért nekik Jézus: Bizony, bizony mondom nektek: Ha nem eszitek az ember Fiának testét és nem isszátok az ő véré, nincs élet bennetek. 6:54 Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, örök élete van annak, és én feltámasztom azt az utolsó napon. 6:55 Mert az én testem bizony étel és az én vérem bizony ital. 6:56 Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, az énbennem lakozik és én is abban. 6:57 Amiként elküldött engem amaz élő Atya, és én az Atya által élek: akként az is, aki engem eszik, él én általam.

2. Dicsőítés, imádat is bevisz az Isteni Jelenlét dicsőséges légkörébe, illetve bevihet, ha adod magad hozzá. **Hálaadás, dicséret, aztán az imádat.** Ez a mennyei minta. Ezt nem kell megújítani. A dicséret előkészíti a terepet, a szíved, a légkört. Kiáltani, táncolni, tapsolni, harsogni - ezek az eszközei mindaddig, míg nem jön az imádat szellemisége, az imádat szelleme, szellemisége is meg kell, hogy érkezen. Az imádat ideje akkor jön el, mikor már nem kiáltozni, előretörni, ugrándozi van kedved, hanem leborulni, elcsendesedni. Ez lehet 1órás dicséret után, de van mikor már egy dicséret után is ott vagy. Az imádat a kiöntés ideje, a hódolaté - fizikálisan a leborulás, letérdelés, hasra fekvés, vagy csak állsz lehunyt szemmel Őrá figyelve és intimitásban vagy Istennel, ekkor szerelmes dalokat énekelsz Neki. Ez bizonyos szempontból a legértékesebb rész számunkra, hagyni, hogy ázzunk, benne lenni az Ő egyre súlyosabb Jelenlétében.

3. Böjt és ima erős csatornák, amin keresztül le tud jönni a dicsőség. Jézus tanítványai egy bizonyos hit szint után megakadtak, mert az a dicsőség szint, ami kellett volna az epilepsziás fiúhoz, ahhoz ima és böjtölés életvitelt kellett volna folytatni. Ki kell jelenteni: **az üdvösségnek nem feltétele a böjt, de az előre menetelnek igen.** Ne is álmodjon senki arról, h előre tud jutni, ha nem böjtöl és imádkozik. Jézus, Mózes, Illés, Keresztelő János, apostolok, Wesley, ébredésiek, pünkösdielők, mind-mind böjtöltek és imádkoztak. A böjt – igei módon- elzárja a testet és beindítja a szellemed a Mennyei szféra felé. Az Ige, az imádság más szinten működik ilyenkor.

4. Áldozatos adakozás. Kevesen ismerik, és gyakorolják ezt a csatornát, de elképesztően jól és megbízhatóan működik. Nem utolsó sorban az egyetlen igei igazság, amire Isten hajlandó, hogy kipróbálja az ember és utána higgyen. Mal 3:10 Hozzátok be a raktárba az egész tizedet, hadd legyen eleség a házamban, és így tegyetek próbára engem - mondja a Seregek Ura. Meglátjátok, hogy megnyitom az ég csatornáit, és bőséges áldást árasztok rátok.

Samáriai özvegyasszonyon hogy segített az Úr? Az utolsó nagy adakozásra, egy minden-adakozásra készítette fel mikor az utolsó lepény átadására szólította fel Illésen keresztül, de ott a két filléres özvegyasszony, aztán a kisleány az 5 hallal stb.

Amikor **ezek az elemek együtt vannak egy életvitelben, egy szolgálatban, egy alkalmon, egy gyülekezetben - ott óriási Jelenlét növekedés van.** Tartsd nyitva a dicsőség ajtajait: bűnbánat, böjtölés, imádság, dicsőítés, imádat, adakozással.

Az ajándék, az élet működik a dicsőség megjelenése nélkül is, de mikor abban mozdulunk, mikor a Jelenlét rád száll és úgy prófétálsz, úgy pásztorsz, úgy zenélsz, úgy tervezel házat, vállalkozást- annak hatékonysága messze felül múl minden emberi képességet.

Ennek a gyülekezetnek az **egyik küldetése, ígérete és ezért feladata, hogy úttörő legyen a világban és az egyházban is a Királyság számára. A másik nagy ígérete, hogy a Jelenlét köztünk lesz, megnyugszik.** Azt hiszem, h láttuk, az egyik ígéret megszületését, elindulását. Most jön a második: a

Jelenlét, a Dicsőségének lehozatala, lekérése, lehívásának ideje. 3 éve, én láttam egyedül a Ködöt, akkor még nem tudtam, hogy mit jelent és mit kell kezdeni Vele- most azt szeretném, h felkészüljünk arra, hogy az egész gyülekezet megtapasztalja a növekvő Isteni Jelenlétet gyülekezeti és egyéni szinten.

Ezért hiszem, hogy arra kell fókuszálnunk, célkeresztben tartanunk az alkalmainkon, ami ezt elősegíti: szentség, dicsőítés, imádat, ima és böjt, és radikális adakozás.

Jelekre, csodákra, angyali meglátogatásokra, illetve nyilvánvalóságukra, gyógyulásokra, szabadulásokra vágyom, arra, hogy Ő egyre erősebben jelen lehessen. Ha Ő itt van, minden van. Ha mindenünk is van, de Ő nincs itt - semmink sincs. Akár házasság, akár gazdálkodás, akár dicsőítés, akár vállalkozás, gyerekóra - bármi: **mennyei mintára kell elkészíteni, felkészíteni és a megjelenésre előkészíteni.**

Na most, tudom h furcsa lesz, mert hát januárban szoktunk böjtölni meg ilyenek, de most az a helyzet, hogy most van egy időzítése bizonyos dolgoknak:

A vezetők, jómagam, és ahogy hallom igen sok tesó közületek, egyszer csak úgy éreztük, hogy a mostani időzítésre szól egy böjti felhívás Istentől. 2 dolgot fogunk tenni: böjt és ima. 1 hétig. Szeretnénk, ha a gyülekezet tudna csatlakozni, így vagy úgy. Jó lenne, ha minél több fizikális böjt lenne, **de a lelkre mindenkit várnánk. Ettől ez nem kötelező persze.** Hétfőn indul és jövő hét hétfőn este – van, aki szerdán- fejezzük be. A következő vasárnap, mivel böjtben lesz a gyülekezet és imádságban, akkor pedig megteszünk egy prófétai cselekedetet, amit egy prófétán keresztül kaptunk. A többi meg az Isten dolga.

Áldottak vagytok, és Dicsőség az Istennek!